

ZROZENÍ PRO DOKONALÉ ZLO

MELISSA DE LA CRUZ

EGMONT
Publishing

Copyright © 2015 Melissa de la Cruz
All rights reserved. First published by Disney•Hyperion, an imprint of
Disney Book Group.

Original title: The Isle of the Lost

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 4698. publikaci
Z anglického originálu přeložila Marie Jedličková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3581-2
www.egmont.cz

Pro Mattie,

bez níž by tato kniha nikdy nevznikla,

a pro dvě nejprohnanější dámy v oboru,

*Emily Meehan
a Jeanne Mosure,*

které mi umožnily pracovat na ostrově plném zloduchů
a věřily ve mne – děkuji vám, dámy, za všechno.

„Bylo to vážně dost
skličující, když jsem
nedostala pozvánku.“

Zloba ze Šípkové

Růženky

úvod

Kdysi dávno, po všech šťastně-až-navěky a šťastně-až-do-smrti a možná dokonce ještě dávněji, byli všichni zlí padouchové jednou provždy vykázáni ze Spojených států Auradonu a uvězněni na Ostrově ztracených. Všichni ti zrádčí, děsiví, hrozivě nebezpeční i temně zákešní zloduchové jsou tu odsouzeni k nekonečnému živoření pod ochrannou kupolí, která jim brání spojit se s jakoukoli magickou mocí.

Král Zvíře je uvrhl do věčného vyhnanství.

A věčnost, jak se ukázalo, je zatraceně dlouhá doba. Trvá déle, než může spát zakletá princezna. Déle, než vydrží věž pro uvězněnou dívku se zlatými vlasy. Déle, než pomine

kouzelná proměna prince v žabáka, a rozhodně déle, než princ najde tu správnou nožku, aby na ni navlékl skleněný střevíček.

Ano, věčnost je opravdu dlouhá, předlouhá doba.

Přesně řečeno, deset let. To je doba, po kterou jsou všichni ti věhlasní záporňáci drženi ve svém plovoucím vězení z kamene a šterku.

No dobře, možná se vám zdá, že deset let zase tak moc dlouhá doba není. Ale pro tyhle zaříkávače, čarodějnice, kouzelníky, zlé královny, temné víly a černokněžníky byl život bez kouzel daleko horší, než kdyby byli odsouzeni k smrti.

(A někteří byli dokonce vytrženi ze spárů smrti a umístěni na tento ostrov – takže ti o tom asi něco musí vědět.)

Bez svých bezmezných magických sil, kterými dokázali ovládat a hypnotizovat, mučit a vyhrožovat, přivolávat hromy a blesky, proměňovat druhé i sebe, lhát a manipulovat a získat vždy to, co chtěli, byli úplně ztraceni. Nezbylo jim, než prodávat a jíst pomyje, strašit své vlastní poddané a jeden od druhého krást. Všichni ti traviči lesních jablek, zloději podmořských hlasů, násilní uchvatitelé královské moci a vlastníci zlovolných zrcadel si jen těžko dokázali představit, že kdysi měli velkou moc.

Teď jim nezůstalo moci, ani co by se za nehet vešlo. Byli docela obyčejní. Všední.

Troufneme si to vyslovit? Nudní.

Takže když se celý ostrov shromáždil, aby uspořádal proňhaně parádní oslavu narozenin jedné šestileté princezny,

byla to ohromná událost plná rozruchu a rozechvělého očekávání. Pravda, *prohnaně* byl v paláci plném bezmocných bývalých padouchů poněkud relativní pojem.

Každopádně, oslava to byla.

Byl to ten nejbombastičtější večírek v historii osamělého ostrova a jeho zavržených obyvatel a o jeho temné vznešenosti a odporné opulentnosti se nejspíš bude vyprávět ještě dlouhé roky. Byla to oslava na počest konce všech oslav. Rozpadající se tržnice s prohnílymi výklady, která hyzdila střed ostrova, se při této příležitosti proměnila v děsivě pompézní hřiště plné strašidelných luceren a hrozivě mihotavých svíček.

Několik týdnů před samotnou oslavou vzlétla nad ostrov hejna supů a shazovala pozvánky na práh každé ošuntělé chatrče, aby se té nevídané události mohli zúčastnit úplně všichni darebáci a zlotřilci i ze samého konce ostrova.

Zúčastnili se skutečně všichni, tedy *kromě jedné malé prohnané víly*.

Jestli její pozvánku odnesl vítr a roztrhal na kousky, nebo ji rozcupovali nenasytní krkavci, nebo – že by! – *nikdy nebyla na její adresu poslána*, jak se někteří podezíravci domnívali, to už se nikdy nedozvíme.

Ať to bylo jakkoli, nic už se na tom nedalo změnit.

Vysoko nad hlomozícím tržištěm, na svém malém soukromém balkónku si malá šestiletá Mal pohrávala s prameny hustých rudých vlasů a zamyšleně špulila pusou. Spokojeně sledovala zákeřně temné běsnění všech hostů – nebo aspoň to, co z nich z té výšky zahlédla.

Zahlédla také drobnou princeznu, nejkrásnější z celého ostrova, s vlasy modrými jako moře, očima temnýma jako noc a rty růžovými jako poupátko. Vlasy měla spletené do pěkného copu, seděla na svém rozviklaném trůnu a při pohledu na všechny ty dechberoucí divy se radostně smála. Princeznička se dokázala chichotat tak roztomile, že to rozněžnilo dokonce i domýšlivou Lady Tremaine, která se jindy neustále vztekala nad svými zmařenými plány na provdání svých dcer za Krásného prince; krvelačný tygr Šer Chán začal příst jako malé kotě; a kapitán Hook si zavzpomínal na staré dobré časy a statečně strčil hlavu mezi čelisti krokodýla, jen aby ji rozveselil a znovu slyšel ten lahodný smích.

Zdálo se, že malá princezna dokáže rozněžnit i ty nejstrašnější zloduchy.

Ale Mal se neusmívala. Až sem cítila vtíravou vůni dvoupatrového dortu ze svůdně červených pročervivělých kyselých jablek. A i když se snažila si toho nevšímat, nemohla neslyšet skřehotání papouška Jaga, který donekonečna opakoval svou historku o mluvících jeskyních, jež ukrývají neskonalé bohatství. Mluvil a mluvil, až mu shromáždění vesničané chtěli zakroutit jeho opeřeným krkem.

Mal si povzdychla a závistivě pohlédla na děti, jak se jásavě vrhly na své zlodušské tašky, v nichž měly schovanou celou řádku zápornáckých parťáků: byly tu malé domácí murénky podobné slizkým murénám čarodějnice Uršuly; malé kropenaté hyeny připomínající svým vytím Banzaie